

راه زندگی

فصل ششم

درس سیزدهم: لطف حق
درس چهاردهم: ادب از که آموختی؟
درس پانزدهم: شیر و موش

درس سیزدهم

لطف حق

در یکند از گفتی ربّ جلیل
گفت: «کای فرزند خرد بی گناه
چون روی زمین کشتی بی ناخدای؟»
رهرو ما اینک اندر منزل است
دست حق را دیدی و شناختی؟
شیوه‌ی ما عدل و بنده‌پروری است
دایه‌اش سیلاب و موجش مادر است
آنچه می‌گوییم ما، آن می‌کند
ما به سیل و موج فرمان می‌دهیم
کی تو از ما دوست‌تر می‌داری آش؟»

مادر موسی، چو موسی را به نیل
خود ز ساحل کرد با حسرت، نگاه
گر فراموشت کند لطف خدای
وحی آمد: «کاین چه فکر باطل است؟
ما گرفتیم آنچه را انداختی
در تو تنها عشق و مهر مادری است
سطح آب از گاهوارش خوش‌تر است
رودها از خود نه طغیان می‌کند
ما به دریا حکم طوفان می‌دهیم
په که برگردی به ما بسپاری آش؟»

درس و نادرست

۱ مادر موسی وقتی گهواره‌ی او را به رود نیل سپرد، دنبال او رفت. **نادرست**

۲ محبت خدا به موسی بیشتر از مهر مادر موسی به فرزندش بود. **درست**

درک مطلب

۱ زمانی که مادر موسی فرزندش را در رود نیل انداخت، چه احساسی داشت؟
او با حسرت به فرزندش که در سبد بود، نگاه می کرد و نگران بود که کودکش غرق شود.

۲ منظور از «کشتی بی ناخدا» چیست؟

سبدی که حضرت موسی در آن بود.

۳ مقصود از مصراع «دایه‌اش سیلاب و موجش مادر است» چیست؟

یعنی خدا می گوید رود تحت فرمان من است و من از او مراقبت می کنم.

۴ در بیت «ما به دریا حکم طوفان می دهیم / ما به سیل و موج فرمان می دهیم»،

مقصود از «ما» کیست؟ **خداوند**

مکتب، اتاقی بود بزرگ که همه **گرداگرد** آن روی زمین می‌نشستیم.

◀----- **گرداگرد**، یعنی دور تا دور

بر اثر بارندگی زیاد، رودخانه **لبالب** از آب شده بود.

◀----- **لبالب**، یعنی پر

سراسر دشت پر از شقایق‌های وحشی بود.

◀----- **سراسر**، یعنی همه جا

صدای تکبیر **دَمادَم** از هر سو شنیده می‌شد.

◀----- **دمادم**، یعنی هر لحظه